

umyndige. Flertallet erkender i øvrigt ligesom Mindretallet, at Renten er nedadgaende, det er blevet debatteret under den foregaaende Sag, og jeg skal derfor ikke vidtløftig dvæle ved det, og man erkender tillige, at Lovbestemmelserne bør ske Fuldtest saa vidt det er muligt, altsaa, at Midlerne skulle vende tilbage til de paagældende Landsdele, de Amtsraads Kredse, hvorfra de ere indgaaede. Det vil jo være bekendt, at i sin Tid blev de umyndiges Midler bestyrede i de enkelte Landsdele, men at man samlede dem ved Lovens af 1868 i et stort Centralinstitut, men saa paa den anden Side paalagde dette Centralinstitut at laane Pengene ud igen i de samme Landsdele, i de Amtsraads Kredse, hvorfra de vare indgaaede, for at ikke Centralisationen skulde faa en helt anden Karakter, end man havde tænkt sig, og Penge, som f. Eks. indgik fra Sjælland, skulde blive anvendte i Sjælland eller til Indkøb af Papirer eller paa anden Maade. Man ønskede, at den Kontinuitet skulde der være, at der, hvor Midlerne kom fra, skulde de atter vende tilbage til, Naar det imidlertid er saaledes, at Pengene skulle anbringes i fast Ejendom og paa god Sikkerhed i den paagældende Landsdel, saa er det ogsaa givet, at hvis Renten virkelig bestemt gaar ned under 4 pCt., saa vilde det være umuligt at vedblive at tilsvare de umyndige 4 pCt. Om dette Tidspunkt nu er kommet, ja derom kan der strides. Flertallet har ikke kunnet gaa videre end til at foreslå, at Justitsministeren faar Bemyndigelse, saa snart Tidspunktet dertil maatte være kommet, ogsaa at nedsætte den Rente, der skal tilsvares Lodtagerne i Overformynderiets almindelige Masse, naar han nemlig finder, at Omstændighederne tvinge ham til eller gøre det ønskeligt for ham at Hensyn til Overformynderiets Forvaltning at nedsætte Renten for de ny og maaske ogsaa for de ældre Debitorer, og han som Følge deraf ogsaa vil være tvungen til at nedsætte den Rente, der skal tilsvares de umyndige. Det maa i denne Forbindelse dog ikke glemmes, at Reservefonden for de umyndige er ikke mindre end 4 Millioner, og at deres Midler i det hele ere overordentlig sikkert anbragte. Skal Staten altsaa som samvittighedsfuld Bærgere varetage de umyndiges Interesser, saa er Stillingen ikke saaledes, at man skal være nødt til øjeblikkelig at give efter for et hvilket som helst Krav, der maatte komme i saa Henseende, men man maa kunne finde sig i Opsigelser indtil et vist Beløb, naar man virkelig mener, at de umyndiges Interesse kræver det. Men i øvrigt er Flertallet ingenlunde blindt for, at Staten som Bestyrer af et saadant

Institut, foruden at varetage de umyndiges Interesser, selvfølgelig skal optræde billigt og human over for sine Debitorer. Der er saaledes noget, hele Udvalget er enigt om, men det er ikke nødvendigt at træffe Bestemmelse derom i Loven, da det tidligere har været fastsat i Anordning, nemlig, at der bør kunne ske en Forandring af Opsigelsesfristen. Forholdet er nu det, at ældre Debitorer, hvis Panteforstrivninger ere udstedte før Anordningen af 1888, kun kunne opsigte med 1 Mars Barjel, medens alle Debitorer, der have faaet Laan efter den Tid, kunne opsigte med $\frac{1}{2}$ Mars Barjel, og Overformynderiet har forbeholdt sig at kunne opsigte med $\frac{1}{4}$ Mars Frist. Det, man nu ønsker, er at stille alle Debitorer lige. Hvis de ønske at benytte sig af de nuværende gunstige Konjunkturer paa Bøngemarkedet, synes det noget haardt at lægge Hindringer i Vejen derfor af Hensyn til den længere Opsigelsesfrist. Hvis den ærede Minister kan svare velvilligt paa dette Spørgsmaal, vilde der allerede være noget vindet. At han skulde kunne svare paa, hvorvidt han allerede nu vil nedsætte Renten, antager jeg ikke man med Billighed kan forlange. I Forbindelse hermed skal jeg nævne, at ogsaa her spiller Stempeloven ind paa en forunderlig Maade. Debitorer, der opsigte, blive nødt til at give deres Opsigelse paa stempelt Papir. Endog en saadan Bagatel, som at skrive til Overformynderiet om en Opsigelse, skal bestattes. Det gælder selvfølgelig ogsaa i alle andre Forhold, at Opsigelse efter Stempeloven skulle skrives paa stempelt Papir; men efter de Forhold, der ere til Stede paa Bøngemarkedet, med den livlige og hurtige Omsætning, som der finder Sted, er det blevet mere og mere byrdefuldt, at Stempeloven paa saa mange Punkter skal medføre Vanstieligheder. For et Beløb af 1,000 Rigsdaler skal der svares 16 Stilling; det bliver ikke helt ubetydeligt for større Beløb. Skønt Spørgsmaalet ikke har været forhandlet, tror jeg, at alle ville være enige om, at der vilde være ønskeligt, at der ogsaa paa dette Punkt kan blive vist Moderation, hvis det ellers lader sig gøre, ad administrativ Vej. Mindretallets Bemærkninger skal jeg ikke komme ind paa. Den ærede Ordfører for Mindretallet har jo saa ofte dvælet ved det der omtalte Spørgsmaal, og jeg skal overlade til ham at fremsætte sine Tanker derom, hvis han skulde have noget at tilføje.

Alberti: Mindretallet er naturligvis enigt med Flertallet i, at Staten har Ret til at fastsætte den Rente, som Lodtagerne i Overformynderiet skulle have, og det er vel noget, der ikke vil møde Modsigelse fra